

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7319/2024-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marijanu Glavašu, u pravnoj stvari tužitelja Tihomira Kirete (OIB: 67230580565) iz Essena, Buckerheide 10, Savezna Republika Njemačka, kojega zastupaju punomoćnici Vinko Adžić i Ivan Adžić, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. (OIB: 53056966535), Zagreb, Magazinska cesta 69, kojega zastupaju punomoćnici Josip Grošeta, Sofia Petković i Azra Čustović, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništavosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 8. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Ivana Adžića i zamjenika punomoćnika tuženika Domagoja Šebetića, 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništavom odredba Ugovora o kreditu br. 158-50-2728023, sklopljenog dana 24. ožujka 2005. između tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i tužitelja Tihomira Kirete kao korisnika kredita, kojim je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku plati naknadu za obradu kredita, dakle točka 3. Ugovora u dijelu u kojem je ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje Kreditoru platiti naknadu 3,30 % od iznosa kredita, jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita.

II Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. isplatiti tužitelju Tihomiru Kireti iznos od 408,06 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 1. travnja 2005. do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična

kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, kao i naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 461,54 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 22. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana.

III Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je u svojstvu korisnika kredita 24.3.2005. s tuženikom kao kreditorom sklopio Ugovor o kreditu br. 158-50-2728023, u svrhu kupnje novog vozila za osobne potrebe. U toč. 3. Ugovora određena je naknada 3,30 %, od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je tužitelju 1.4.2005. prilikom isplate kredita naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od tadašnjih 3.074,54 kn. U konkretnom slučaju tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Naime, citirane odredbe bile su sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj mogao utjecati na njihov sadržaj, a tim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i neopravdana obveza, što ukazuje da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita- potrošača s kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno općim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu neravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Osim toga, tuženik tužitelju nije predstavio koje to točno tuženik ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto iznos te naknade ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Stoga je takva ugovorna odredba nepoštena, a zbog protivnosti prisilnim propisima Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima samim time i ništetna. Slijedom svega toga, tužitelj u konačnici predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi ništetnost (pravilno ništavost) gore spomenute odredbe, kao i naložiti tuženiku isplata – povrat iznosa od sada 408,06 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 1.4.2005. do isplate i troškovima postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev. Ističe prigovor zastare, a nastavno navodi da je iznos sporne naknade jasno naznačen u ugovoru, a isto tako i u tuženikovim promotivnim i općim aktima na čiju primjenu je tužitelj pristao potpisom ugovora. Naznačena ugovorna odredba bila je jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije niti dopušteno ispitivati njezinu poštenost, a sve i da se to može činiti tužitelj ničim ne dokazuje da je takva odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj je spornu naknadu platio i na istu nije imao prigovora, što sve ukazuje da i u slučaju eventualne ništetnosti sporne odredbi tužitelj se na tu

okolnost ne bi mogao pozivati budući da bi uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja (povrijeđen je samo privatni interes), a ugovor je u cijelosti ispunjen. Oспорava i zatraženi tijekom zatezne kamate (isti je svakako savjestan stjecatelj) te zaključno predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

3. U provedenom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 158-50-2728023 od 24.3.2005. i otplatni plan.

4. Svi provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. - dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjevi su osnovani.

6. Između stranaka nije sporno da su tužitelj i tuženik 24.3.2005. sklopili Ugovor o kreditu br. 158-50-2728023, a kojim je tuženik kao banka odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 19.417,79 CHF prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja, uz rok otplate kredita od 84 mjeseca u mjesečnim anuitetima. Namjena kredita bila je kupnja novog automobila. U čl. 3. Ugovora naznačeno je da naknada iznosi 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna, a naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita. Nesporno je i da je kredit u cijelosti otplaćen.

7. Nadalje, nije sporno da je tuženik prilikom isplate predmetnog kredita 1.4.2005. tužitelju doista i naplatio naknadu za obradu kredita od 3,30 % iznosa istoga, odnosno iznos od tadašnjih 3.074,54 kn što sada predstavlja iznos od 408,06 EUR. Između stranaka svakako je ostalo sporno da li je predmetna ugovorna odredba kojom je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za obradu kredita ništetna te ovisno o tome pripada li tužitelju pravo na povrat tako isplaćenog iznosa.

8. Prema odredbi čl. 81. st. 1. u vrijeme sklapanja Ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03. – dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odredbi st. 2. istoga članka navedeno je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi st. 4. tog članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Iz predmetnog Ugovora razvidno je da se radilo o potrošačkom ugovoru i to unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaj. S obzirom na navedeno, a u skladu s gore citiranim odredbama ZZP-a, na tuženiku je u ovom postupku bio teret dokazivanja da se o spornoj ugovornoj odredbi o naplati naknade za obradu kredita pojedinačno pregovaralo, a što tuženik ovdje ničim ne dokazuje. Tako tuženik npr. ne dokazuje da su stranke prije i u vrijeme sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarale i utvrdile egzaktno parametre i način obračuna sporne naknade kojim bi tužitelju bilo valjano obrazloženo što ugovorena naknada obuhvaća

i zašto se naplaćuje, što sve pak ukazuje da je tuženik prema svom vlastitom nahođenju odredio visinu naknade i nametnuo je tužitelju, pa stoga takva odredba nije razumljiva te nedvojbeno dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju visina naknade isključivo ovisila o odluci jedne ugovorne strane – ovdje tuženika. Tužitelju su u ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma obračuna naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje iz te odredbe mogu proizaći, pa kako je ta odredba Ugovora o zaračunavanju naknade u konačnici ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti obračuna, to je predstavljalo odredbu koja je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja jer je nastala situacija da je tuženik, kao vjerovnik, jednostrano odredio i nametnuo obvezu tužitelju koju isti nije mogao valjano predvidjeti, na nju utjecati niti provjeriti njezinu visinu zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja. Iz tih razloga sporna odredba čl. 3. Ugovora ukazuje se nepoštenom i stoga ništavom (čl. 87. ZZP-a).

10. S obzirom na prethodno utvrđenje o ništavosti spomenute ugovorne odredbe u smislu citiranih odredbi ZZP-a u svezi odredaba čl.103. i čl. 105. tada važećeg Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 53/91., 73/91., 3/94., 7/96., 112/99. i 88/01. - dalje: ZOO), pri tome shodno valja primijeniti odredbu čl. 104. st. 1. ZOO-a o posljedicama ništavosti tj. vraćanju primljenog po osnovi ništave odredbe uz odgovarajuću primjenu odredaba o vraćanju stečenog bez osnove. Prema odredbi čl. 214. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je prema nalazu suda tuženik nesavjestan (nepošten) stjecatelj (istom je kao banci s obzirom na sve gore navedene okolnosti moralo biti poznato da se radi o nepoštenoj i stoga ništavoj odredbi), to je isti u obvezi vratiti tužitelju nepripadno stečeni iznos koji je obračunao i naplatio tužitelju kao naknadu za obradu kredita, sve sa zateznim kamatama od dana stjecanja.

11. Slijedom izloženoga, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev te uz prethodno utvrđenje ništavosti osporene odredbe naložiti tuženiku isplatu iznosa od ukupno 408,06 EUR za koji je provedenim dokazima utvrđeno da je od strane tuženika stečen bez osnove. Zatezne kamate u skladu s gore izloženim i traženju tužitelja teku od dana nepripadnog stjecanja spornog iznosa pa je tako i odlučeno u izreci presude. Stopa zatezne kamate temelji se prvotno na odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine", br. 153/04.), a nakon 1.1.2008. na odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZO).

12. Tuženik svojim navodima nije uspio osporiti osnovu potraživanja tužitelja. Za ovaj sud nije sporno da općenito odredba o naknadi za obradu kredita nije ništava, međutim to ne isključuje njezinu eventualnu ništavost ukoliko se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te je uzrokovala neravnotežu između potrošača i trgovca kao što je i utvrđeno u ovom konkretnom slučaju. Tijekom ovog postupka tuženik nije niti pokušao obrazložiti strukturu stvarnih troškova koji bi navodno bili obuhvaćeni i podmireni spornom naknadom, kao i njihovu visinu, dok sam način određivanja naknade u postotnom, a ne nominalnom iznosu jasno ukazuje da se ugovorena i naplaćena naknada ne može dovoditi u vezu s tuženikovim stvarnim troškovima

sklapanja ugovora (nejasno je zašto bi sami po sebi ti troškovi bili viši ukoliko je iznos kredita viši). Okolnost da je naknada za obradu kredita prethodno bila predviđena i navedena u tuženikovim općim aktima ovdje nije odlučna, a s obzirom da tužitelj nesporno nije imao nikakav utjecaj na sadržaj istih. Sporna odredba o naknadi za obradu kredita svakako ne predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu kako je isti određen odredbom čl. 1065. ZOO-a, dakle ne radi se o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. Prema odredbama čl. 109. i čl. 110. ZOO-a na ništavost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (što tužitelj kao ugovorna strana svakako jest), dok se pravo na isticanje ništavosti ne gasi (neodlučno je što je kredit u međuvremenu isplaćen) te u ovoj pravnoj stvari uzrok ništavosti nije zabrana manjeg značenja (zaštita potrošača, a dodatno cijeneći činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu osim ovdje sporne odredbe o naknadi za obradu kredita između ostaloga sadržavao i odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi u skladu s odlukama tuženika, a potonje odredbe su u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu općenito proglašene nepoštenim i stoga ništetnim te s ovdje osporenom odredbom o naknadi za obradu kredita koja je očito bila uobičajena u poslovanju tuženika i drugih banaka predstavljaju određenu cjelinu koja jasno ukazuje na postupanje tuženika protivno načelu savjesnosti i poštenja), što u svojoj ukupnosti svakako ukazuje na postojanje prava tužitelja za isticanje ništavosti kako to i čini. U odnosu na istaknuti prigovor zastare za napomenuti je da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva (što je ovdje slučaj) počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.), a kako se tek ovom nepravomoćnom odlukom utvrđuje ništetnost (ovdje ništavost) sporne odredbe o naknadi, to zastarni rok od 5 godina koji se ovdje primjenjuje (čl. 225 ZOO-a) nije niti počeo teći za utuženo potraživanje tužitelja te stoga zastara svakako nije mogla nastupiti.

13. Trošak tužitelja odnosi se na trošak zastupanja istoga po punomoćnicima odvjetnicima i to: za sastav tužbe – 50 bodova (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /„Narodne novine“, br. 138/23. - dalje Tarifa/), za sastav podneska od 17.2.2025. (koji iako je podnesen bez prethodnog odobrenja sud smatra svrsishodnim u ovom postupku) – 50 bodova (Tbr. 8. t. 1. Tarife u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife) te za zastupanje na ročištu 8.7.2026. - 50 bodova (Tbr. 9. t. 1. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), sve prema vrijednosti predmeta spora od 408,06 EUR (koju je sud odredio primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a na prigovor tuženika uzimajući u obzir da ovdje istaknuti zahtjev za utvrđenje samo služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu u tom iznosu), što ukupno čini 150 bodova koji primjenom Tbr. 54. Tarife daju iznos od 300,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak PDV-a na troškove zastupanja u iznosu od 75,00 EUR, kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,54 EUR i ovu presudu u iznosu od 60,00 EUR sve sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23.) i za tužbu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 37/23.), odnosno za presudu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 50/26.), što sveukupno čini trošak tužitelja u iznosu od 461,54 EUR. Sud tužitelju kao nepotreban nije priznao zatraženi trošak sastava podnesaka od 19.5.2025. i 2.7.2025. (u kojem se u bitnom ponavljaju navodi iz priznatog podneska od 17.2.2025 i tužbe, odnosno u preostalom manjem dijelu ističu navodi koji su mogli biti izneseni već u tom podnesku).

14. Kako je tužitelj u cijelosti uspio u parnici, valjalo je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a naložiti tuženiku naknaditi troškove tužitelju u cijelosti, odnosno odbiti zahtjev tuženika za naknadu troškova.

15. Odluka o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužitelja temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, a ista teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZO-a.

U Zagrebu 22. srpnja 2026.

SUDAC:
MARIJAN GLAVAŠ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-0fc5a**

Kontrolni broj: **0e728-f10b1-5d062**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.